

kyně v odvolání za takovou výslovně označuje. Z citace §u 7 druhý odstavec ex. ř. v §u 36 ex. ř. jest zřejmo, že toto zákonné ustanovení má na zřeteli jiné skutečnosti, na nichž závisí splatnost a vykonatelnost nároku, než je doručení exekučního titulu. Žaloba dle své prosby směřuje k tomu, by byla prohlášena za nepřipustnou exekuce povolena na základě směnečného platebního příkazu ze dne 24. května 1924, usnesením ze dne 4. června 1924 a to proto, poněvadž směnečný platební příkaz nebyl dlužnici Anně M-ové doručen do vlastních rukou a nemohl proto nabýti právní moci. Domáhá se tedy žalobkyně prohlášení exekuce za nepřipustnou pro nedostatek řádného exekučního titulu, tudíž z určitého jiného důvodu, než který mají na zřeteli §§ 35, 36 a 37 ex. ř., což zákon nevyklučuje (§39 čís. 5 ex. ř.). Nižšími soudy bylo zjištěno, že směnečný platební příkaz ze dne 24. května 1924 nebyl Anně M-ové doručen do vlastních rukou. Nemohl se proto státi pravoplatným, poněvadž Anna M-ová, pokud se týče její právní nástupci mohou ještě včas proti němu podati námitky, kdyby jim byl platně doručen. Směnečný platební příkaz, který nenabyl právní moci, pokud se týče proti němuž dosud nemohly býti podány námitky, není však exekučním titulem (§ 1 čís. 2 ex. ř.) a nemohla býti na jeho základě povolena exekuce (§ 7 ex. ř.). Stalo-li se tak přece, nemůže to býti na újmu dlužnici a to ani tehdy, kdyby byla za exekučního řízení předsevzala jednání, z nichž by mohlo býti po případě usuzováno na schválení předchozího řízení, poněvadž ani tím by nemohl býti nahrazen řádný a po zákonu jedině přípustný exekuční titul. Odvolací soud posoudil věc v podstatě správně po právní stránce, dovolání není odůvodněno a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 6726.

Nejde o vyrovnací pohledávku, zavázal-li se dlužník zaplatiti daň, jež byla vyměřena teprve po zahájení (skončení) vyrovnání, třebas byla splatna před jeho zahájením.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1927, Rv I 1212/26.)

Žalovaný zavázal se žalobkyni mimo jiné nahraditi důchodovou daň za rok 1921. O jmění žalovaného bylo zahájeno vyrovnací řízení dne 13. prosince 1922 a skončeno dne 5. června 1923. Platební příkaz o vyměření důchodové daně za rok 1921 byl vydán dne 1. února 1925 a doručen žalobkyni dne 14. dubna 1925. Proti žalobě o vyplacení celé daně namítl žalovaný mimo jiné, že by mohl býti odsouzen nejvýše k zaplacení vyrovnací kvoty. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel hájí názor, jenž byl již oběma nižšími soudy správně vyvrácen, že pohledávka žalobkyně podléhá účinkům vyrovnání a že by mohl žalovaný býti odsouzen nejvýše jen k zaplacení vyrovnací kvoty.

Bylo zjištěno, že vyrovnací řízení o jmění žalovaného bylo zahájeno dne 13. prosince 1922 a skončeno 5. června 1923. Platební příkaz o vyměření důchodové daně za rok 1921 byl vydán dne 1. února 1925 a doručen žalobkyni dne 24. dubna 1925. Dle dlužního úpisu ze dne 21. října 1920 byl žalovaný povinen tuto daň nahraditi žalobkyni. Dle toho je nepochybně, že žalobkyně mohla teprv po vyměření daně (§§ 143 a 144 zákona ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. zák.) požadovati určitou náhradu na žalované. Vyrovnacími pohledávkami jsou však jen takové osobní pohledávky majetkoprávní proti vyrovnacímu dlužníkovi, jež povstaly do zahájení řízení, nepožívají-li práva přednostního a nejsou-li z uplatnění ve vyrovnávacím řízení dle zákona vyloučeny. Jen takové pohledávky mohou býti k vyrovnacímu řízení přihlášeny a podléhají jeho účinkům, ať byly přihlášeny nebo nebyly (§ 53 vyrov. ř.). Zažalovaná pohledávka nebyla vyrovnací pohledávkou ve vyrovnacím řízení žalovaného. Dle dlužního úpisu ze dne 21. října 1920 byl žalovaný osobně zavázán žalobkyni, hraditi jí rentovou daň z úroků a z půjčené jistiny 50.000 Kč, když pak dům, na němž byla jeho povinnost zástavně zajištěna, prodal Arnoštu M-ovi, zavázal se ještě podle zjištění kupní smlouvou ze dne 10. června 1921, že až do dne úplného vyklizení, jež nastalo dne 15. října 1921, zaplatí hypotekární úroky s vedlejším příslušenstvím. Žalobkyně žádá náhradu rentové daně jen za dobu od 1. ledna do 15. října 1921. Správně tedy tvrdí se v rozsudku odvolacího soudu, že žalovaný jako osobní dlužník jest povinen žalobkyni nahraditi tuto částku.

Čís. 6727.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Podnájemník nemá vůči pronajímateli nároku na odklad exekuce vyklizením.

Spolunájemník, nemající výhradného nároku na užívání bytu, nemůže se po případě vůči pronajímateli domáhati odkladu exekuce vyklizením.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1927, R II 417/26.)

Prv ý s o u d nepovolil odklad exekuce vyklizením z toho důvodu, že povinné byl byt poskytnut jen prozatímně do doby, než se byt jí najatý upraví. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení, ježto pokládal i poskytnutí bytu k prozatímnímu užívání do úpravy jiného bytu od téhož pronajímatele za důvod k užívání, podobný důvodům uvedeným v §u 1 zákona čís. 51 na rok 1925. Toto usnesení napadl vymáhající věřitel zejména proto, že prozatímní propůjčení takové není podobno poměrům uvedeným v §u 1 citovaného zákona, že rekursní soud nemaje podkladu rozhodl o sporné okolnosti, že jde o nájem povinné, ač on tvrdil, podnájemní poměr.